

NR. 3 - 2012 - 23. ÅRGANG

Senioren

Seniorstevnet 2012

FOTO: HARRY SÆTTEM

Gjensynsglede,
natur og inspirasjon

«Når jeg ser din himmel, et verk av dine fingre, månen og stjernene som du har satt der, hva er da et menneske – at du husker på det, et menneskebarn – at du tar deg av det?»
(Sal 8,4-5)

Hvordan ble universet til? Hvor lenge vil det bestå? Det ser ut til at universet er finjustert til å opprettholde nettopp den type liv vi har her på jorden. Hvordan har det seg?

Er vi alene i universet? Hittil har vi ikke sett fnugg av liv utenfor jordkloden. Men man arbeider med saken. Ingen vet hvor mange beboelige planeter som skjuler seg i verdensrommet. Kanskje noen tusen, kanskje flere milliarder. Kanskje er jorden den eneste. Astronomen Knut Jørgen Røed Ødegaard er overbevist om at det finnes andre planeter egnet for liv – og andre vesener der ute. Jeg tror vi vet mye mer om 14 år, sier den blide og positive astrofysikeren.

Han trekker fram noen enorme tall for å understreke årsaken til sin overbevisning. Bare i vår galakse, med det velklingende navnet Melkeveien, er det mellom 100 og 400 milliarder stjerner, mange av dem med planeter rundt seg. Det anslås at det finnes mer enn 170 milliarder galakser som Melkeveien. Antall stjerner til sammen er et tall med 23 nuller bak.

Romfartsorganisasjonen NASA arbeider aktivt med saken! To romsonder, Voyager 1 og 2, ble sendt ut av vårt solsystem for 34 år siden, for å finne ut mer om universet utenfor vår sfære. Den 5. mars 1979 passerte Voyager 1 Jupiter og den 12. november 1980 passerte Voyager 1 Saturn. Den 25. august 1989 passerte Voyager 2 nær planeten Neptun. Disse romsondene er for første gang på vei ut av vårt solsystem. Ingen vet hva som venter Voyager 1 og 2 på den andre siden. Ingen har målt noe utenfor vårt solsystem, vi vet ikke hva som venter Voyager der ute, det er utrolig spennende, sier en forsker. Akkurat nå befinner Voyager 2 seg 14,7 milliarder kilometer bortenfor solen!

Omkring 32.000 lysår fra sentrum av Melkeveien finner vi så en samling himmellege-

mer som vi kaller vårt solsystem. Dette systemet er omkring 13 milliarder kilometer i diameter. Omkring 150 millioner kilometer fra sentrum i solsystemet ligger en liten grønnkledd klode, vår jord, som bare er 12.750 kilometer i diameter. Dette knøttlille himmellegemet er altså vårt hjem, og herfra prøver vi å beskrive Gud og hans skaperverk.

Kristne har gjerne påstått at Gud oppholder seg i ett eller annet fjerntliggende hjørne av universet – ved universets ytterste grense. Men det virker urimelig å plassere den øverste intelligens, Gud, i det universet som defineres av rom, tid og materie. Med andre ord, Gud er ikke egentlig en del av dette, men er i sannhet over alle ting. Skaperen er ikke underlagt tiden, for ham er det ikke fortid og fremtid, og ingen hendelser eller kunnskap er utenfor hans bevissthet. Gud er kunnskap, og derfor er han også kilden til all kunnskap. Alle tanker som noen gang har vært tenkt, som tenkes nå og som vil bli tenkt i fremtiden av alle intelligente vesener, har allerede vært i Guds tanke.

Gud er den allmektige, uendelige, allvitende Skaperen. Det finnes ingen grenser for hans rike. Vi, som begrensede mennesker, kan aldri regne med å forstå mer enn bruddstykker når det gjelder hans rikes utstrekning og den uendelige Guds natur. Det overgår i sannhet både vår fatteevne og vår fantasi. Enda mer ufattelig er det å tenke på at den ubegrensede Gud oppgav det dyreste som fantes i hans uendelige univers, da han sendte sin Sønn til det vesle støvgrann som vår jord utgjør i verdensrommet.

Han forente sin guddommelighet med vår falne menneskelighet, for å forløse oss og gjøre oss til Guds sønner og døtre – som dermed fikk en ny historie med fulle rettigheter som arvinger til hans vidstrakte rike.

Selv om vi hadde alle skapte veseners samlede ordforråd til disposisjon, ville det ikke være nok til å beskrive den Gud vi tjener. Guds ubeskrivelige, skapende og frelsende makt er nok til å gjøre oss målløse. Hvis englene dekker sine ansikter når de uttaler Guds navn, kan vi så gjøre noe mindre? ■

En plan med ditt liv (1:2)

Albania 1992: Meropi Gikja tar dåp

AV ROLF H. KVINGE

GJENNOM TO ARTIKLER OM ARBEID OG BESØK I ALBANIA PRØVER JEG Å TREKKE FREM PERSONER JEG HAR MØTT SOM LOT SEG LEDE AV GUD, FORDI DE TRODDE HAN HADDE EN PLAN MED DERES LIV.

Trygve Bjerkrheim skrev en sang han kalte «Gud har ein plan med ditt liv». Det andre verset har en sterk anbefaling og lyder slik: «Gud har ein plan med ditt liv, ein plass bare du no kan fylla. So lat han få leie deg dit! Hans signing skal livet ditt gylla.»

Det er først senere i livet, når man ser seg tilbake, at en appell som denne virkelig får betydning. Å gå dit Gud kaller, er ikke alltid like enkelt. Men i ettertid, når man fulgte kallet og lot seg lede, blir det man fikk være med på, nesten overveldende. I sannhet frembringer Guds velsignelser og gleder, noe som forgyller tilværelsen.

Personene jeg trekker fram her var det spennende å møte, og de er uten tvil medvirkende til at Guds sak har hatt fremgang i det landet vi besøker – første gang i 1992 og så i 2012, tjue år senere. Kanskje har jeg også selv fått en spesiell opplevelse fordi jeg tok utfordringen da den kom.

I 1992 ble jeg bedt av Trans-Europeisk Divisjon å reise til Albania for å assistere evangelisten David Currie fra Australia. Planen var å starte et evangelisk arbeid i dette landet, som ligger ved Adriaterhavet. Det var ingen organiserte menigheter i Albania. Kommunismen hadde i mange år styrt landet med jerngrep. Alt som hadde med kristendom å gjøre, var bannlyst. Men i 1992 raknet det kommunistiske regime, og nå bød mu-

ligheten seg. Jeg ble advart av flere om å reise til et land med veldig ustabile politiske forhold. Landet var på grensen til anarkistiske tilstander. Det ble i tillegg regnet for å være Europas fattigste land. Jeg glemmer aldri da min avdøde kone, Aslaug og jeg landet på den primitive flyplassen i Tirana, hovedstaden i Albania. Sauene gikk og beitet langs rullebanen. Datoen for vår ankomst var 2. april og været var kaldt og surt. En liten blokkleilighet med knuste ruter, strøm bare noen timer i døgnet og stadig mangel på vann, ble bostedet vårt. Det eneste av matvarer å få kjøpt i butikken var brød og spinat. Men vi hadde boksemat med oss. Vi led ingen nød. Men tanker kom av og til: «Hva gjør du her, Rolf, er dette forsvarlig?»

David Currie, som var predikantsekretær i Trans-Europeisk Divisjon, begynte møteserien en kort uke etter vår ankomst. De første møtene ble holdt i det store Kongress-palasset i Tirana. Ca 1600 mennesker kom til det første møtet. Målet var å skape kontakt med en forsamling som var oppflasket i et gjennomført ateistisk tankesett. Dette var begynnelsen til et organisert adventistisk arbeid i landet.

Men adventistisk forkynnelse begynte i Albania mange år tidligere. Allerede i slutten av 30-årene ble et ungt par, Flora og Daniel Lewis kalt til tjeneste av Generalkonferensen og sendt til landet. Daniel, som selv var albaner, hadde i USA utdannet seg som farmasøyt og en Ordets forkynner. Hans kone Flora kom fra en misjonærfamilie, opprinnelig fra Italia. De tok fatt på arbeidet og kunne brødfø seg selv med det yrket Daniel hadde. I 1946 tok kommunismen for alvor over makten i Albania. På dette tidspunktet hadde 10 personer tatt imot troen på Jesus Kristus og blitt sabbatsholdere. Daniel og Flora ble stadig forfulgt for sin virksomhet. Etter hvert ble all religionsutøvelse forbudt. Men det unge paret følte at Gud hadde en plan med deres liv og fortsatte sin forkynnelse. Det endte med at de havnet i fengsel. To barn, en sønn og en datter ble tatt fra dem. Daniel fikk 20 års fengsel. Hver sabbat ble han slått og torturert fordi han ikke ville arbeide på sabbaten. Han døde

Meropi og Aslaug Kvinge, 1992

Flora og datteren med Daniel Lewis' eksamensbevis

Julian og undertegnede, 1992

i fengslet etter bare fire år. Flora slapp ut etter et og et halvt år. Hun fikk aldri vite hvor mannen ble gravlagt. Alle bilder av mannen ble konfiskert. Det eneste minne var Daniels eksamensbevis som utdannet farmasøyt. Å møte Flora var en opplevelse. Hun eide fortsatt sorg og savn etter sin mann, men mente de hadde gjort det Gud ønsket av dem. Hun lengtet etter gjensynsdagen når Jesus henter sitt folk.

Ingen av de ti nye sabbatsholderne ble døpt. Det var også tilfelle med Meropi. Hun var den eneste av de 10 som overlevde kommunismen. Den første sabbaten i Tirana var vi sammen med Merope, noen av hennes familie og vi som skulle delta under virksomheten. Vi var i alt 18 personer med smått og stort. Før David Currie fikk ønsket den lille forsamlingen velkommen, grep Merope ordet og sa: «Jeg takker og priser Gud for hans godhet. Takk fordi vi kan tilbe på hans sabbatsdag. La oss alltid huske ham og vise ham ærefrykt på hans hellige dag. Dette er en stor dag i mitt liv, og jeg fryder meg i hans godhet.»

Etter noen uker med møter hver kveld, sabbats-seminarer og en intens besøksvirksomhet ble den første menigheten stiftet. Vi møtte nye ansikter, mange unge som var nysgjerrig etter å lære evangeliet å kjenne. Sabbatsseminarene, som utviklet seg mer og mer til sabbatskole og gudstjeneste, ble holdt i kommunismens høyborg, Tiranas Kulturhus, populært kalt Pyramiden. Her ble også den første dåpen arrangert. Merope Gitja, hennes datter og datterdatter ble døpt sammen med fem andre. Meropi hadde ventet i 50 år for å oppleve pakten med Jesus. Hun hadde også ventet like lenge for å kunne gi sin tiende og hellige gaver til Guds sak. Guds plan var hennes plan. Hun vandret i sannhet i lyset som Guds ord hadde gitt henne. Dette ble igjen en utrolig gledens dag.

En ung gutt, Julian, om lag 15 år, som fant veien til møtene, kom til meg og spurte om jeg kunne undervise ham i Bibelen så han kunne lære Jesus å kjenne. Vi gjorde en avtale. Hvis han kom to timer før møtene begynte om kvelden, ville vi ta Bibelen fatt og prøve å oppfylle hans ønske. Julian var en

glad ungdom, kunnskapshungrig, ivrig og lærevillig. Den 16. april skrev Aslaug i sin dagbok: «Julian synes nå å ønske å bli en kristen. Hun hadde også god kontakt med Julian. Bare noen dager senere kom han og ba om dåp. Ut fra kulturelle forhold og at Julian var så ung, mente jeg det var klokt å ta en prat med hans foreldre om saken. De var muslimer og det var selvfølgelig spennende hva de mente om Julians standpunkt. Nå var det slik at hverken mor eller far var blant de nidkjære muslimene. De tok vennlig og godt imot både Aslaug og meg da vi besøkte hjemmet til Julian. I den neste dåpen vi hadde, ble Julian den første jeg døpte i Tirana. Flere andre ungdommer ble også døpt. Gud var tydelig i virksomhet med sin Ånd. Igjen en gledens dag.

Den sommeren fikk Aslaug og jeg oppdraget å ha et oppfølgings-seminar i Åpenbaringsboken. Også vår datter og svigersønn, Melinda og Alain, var med oss til Albania. Planen var at de skulle hjelpe til med møtene. Det var varmt, mellom 30 og 40 grader C. Vi måtte bære alt vannet vi skulle bruke fra første til sjette etasje. Nå var hele den tidligere staben reist, og også Melinda og Alain reiste for å være ledere for en rekke av unge albanere som gjerne ville til ungdomsstevnet i Budapest. Hjelperne vi trengte ble borte. Men så hadde vi likevel en nyopprettet menighet som ble satt i arbeid og utgjorde staben. Tolken var en dyktig pike med navnet Licenna. Hun var utrolig trofast. Kveld etter kveld var hun ved min side og gjorde undervisningen forståelig for albanerne. Men også unggutten Julian tolket, ikke bare som avløser seminarkvelden, men også når jeg var på husbesøk eller arrangerte dåp ute på stranden. Dyktig i språk, ivrig i tjenesten fikk Julian allerede nå smaken på å vitne og å stå i front i forkynnelsen.

Åpenbarings-seminaret ble avvirket etter planen. Mange unge fulgte opp og en rekke av disse inngikk den gode pakten med Jesus Kristus. I neste artikkel skal vi igjen se hvordan Guds plan blir fulgt opp når man er villig å la seg lede av hans Ånd. ■

«STILL MEG EIN STORVENGJA SORG OVERSKYGDE»

Som profesjonell helsearbeider gjennom et langt yrkesliv, har møter med sorg vært en gjenganger. Jeg har sett den milde, resignerte, ja nesten gode sorgen, hos en ektefelle som tar farvel med et godt samliv. Jeg har sett den bitre, ordløse sorgen når det er for sent, og ingen ting kan forandres, rettes opp eller gis tilgivelse for. Jeg har sett den rasende, vanvittige sorgen i et voldsamfunn hvor uskyldige blir offer for tilværelsens grådighet og maktkamp.

ER SORG UTELUKKENDE ET ONDE?

HVORFOR sier Jatgeir Skald i Ibsens *Kongsemnerne* at han fikk sorgens gave? Hva mener Øverland når han i diktet «De hundrede violiner» skriver om «en time av nådig smerte»?

Trenger vi sorgen for å fylle opp følelsen av tomhet i hjertene våre, vi som lever i overflodsamfunnets utholdelige letthet? Mange mennesker bærer på dyp sorg fordi de ikke finner mening i tilværelsen.

*Tristest av alle sorger
er sorgen for slett ingen ting,
sorgen for intet og sorgen for alt,
sorgen bare fordi man er til.*

Disse verselinjene uttrykker noe av den tomme, håpløse sorgen, sorgen over å oppleve at livet er verdiløst.

SORGENS MENINGS- LØSHET

SORGEN ER SMERTEFULL og synes ofte meningsløs, i den forstand at døden river over livsbånd på et tidspunkt som oppleves som «unaturlig». Et meningsløst tap forsterker bitterheten i sorgen. Følelsen hos de etterlatte av at dette er urettferdig, øker sorgens smerte. Jeg tenker da særlig på sorgen hos foreldre når et lite barn dør – et barn som knapt er begynt på det vi mener er et rimelig livsløp. Kanskje har det korte livet vært fylt av smerter og pinefull behandling. Det finnes ikke noen «rettferdighet» i en slik skjebne, det er ingen mening i den. Hvis man kunne se en

mening med det, ville sorgen kanskje føles mildere. Sorgen blir desperat og bitter når tapet er meningsløst, og vi slutter aldri å spørre hvorfor? Er sorgen prisen vi betaler for gleden?

Det er menneskelig å unngå sorgen, fordi gleden – sorgens motstykke – er knyttet til positive opplevelser som kjærlighet, tilhørighet, trygghet, tillit, tro og håp, mens sorgen innebærer negativt å være elsket. Kjærlighet og ladete ord som angst, tap, smerte, atskillelse, utelukkelse, for å nevne noen.

TRENGER VI SORGEN?

HAR BJØRNSON RETT nå han skriver: «Hver gledesstund du fikk på jord, betales må med sorg?» «Sorgen og gleder er syskin på jorda,» sier Einar Skjæråsen i et av sine dikt. Selv

om vi ikke liker å tenke på det, er sorgen den prisen vi betaler for å oppleve gleden, Sterkt knyttet til gledesopplevelsen er følelsen av å være elsket. Kjærlighet og tilhørighet har en bred plass i det vi opplever som et meningsfullt liv.

Når vi mister den vi elsker, er sorgen uunn-gåelig. Noen mennesker våger ikke å elske eller knytte seg til noen, fordi de ikke orker å leve med et eventuelt tap, prisen man betaler for å elske og bli elsket – kjærlighetens pris! Selv om vi vet at det ikke er noen garanti for at de vi elsker, skal bli hos oss bestandig, så trøster vi oss med at atskillelsen er noe som først vil skje i en fjern fremtid.

HVORDAN TRØSTE I SORGEN?

HVORDAN KAN VI TRØSTE dem som sørger? Hvordan kan vi trøste oss selv i møte med sorgens mange ansikter? Ja, for det finnes trøst! Vi må oppleve at midt i sorgens fortvilelse og

smerte finnes noe lindrende, noe meningsfullt. Minner om gleder man har delt med de mennesker vi har mistet, lettelse over at alt det vonde er over for den vi er glad i, opplevelse av en dypere dimensjon i tilværelsen som sorgen har gitt oss innsikt i. Vi trenger trøst for å gå videre, for å finne styrke til å møte nye sorger, nye tap.

Det er ikke lett å trøste. I dette tror jeg at vi mange ganger føler oss ganske hjelpeløse. Hvordan kan vi finne trøstende ord i en situasjon hinsides all mening og rettferdighet? Det er særlig vanskelig i en kultur som vår, der ordene er så viktige. Vi kommuniserer med omverdenen gjennom ordene, og vi føler oss fattige når vi ikke har dem. Men kanskje er det nok om vi bare er der i sorgens stund. Nær! Nærhet er kanskje det menneskene opplever minst i vår travle hverdag.

Det er mange forskjellige opplevelser som kan gi trøst. For noen er en naturopplevelse en god trøst. Det å oppleve at det lever og gror, at etter kulde og frost spirer atter liv, er trøst for mange motløse. For andre kan det være kunsten, musikken, poesien eller litteraturen. Den største trøsten, tror jeg, er likevel å kunne dele sorgen med andre. De fleste av oss er veldig ensomme i vår sorg, selv der hvor det eksisterer et fellesskap å dele sorgen med. Å lære å dele sorgen er kanskje noe vi alle trenger.

KAN DET KOMME GODT UT AV VONDT?

NÅR SORGEN ER NY og hudløs, virker det som om den er uten mening og verdi og bare et onde. Tapet er så nært og det er ikke trøst, men ufølsomhet å si til de sørgende at det blir nok bedre, at det er nok en mening med det, og hva vi ellers måtte finne på å si i all vår hjelpeløshet. Som tiden går erfarer nok mange sørgende at sårene leges, selv om arrene etter tapet alltid vil være der. Minnene om dem vi har mistet, bærer vi med oss hele livet.

Jeg har i tidens løp møtt mennesker som har fortalt meg at sorgen gav livet en dypere mening. De har fått et annet perspektiv på livet enn de hadde før tapet, en klarere forståelse av hva som er mer og hva som er mindre viktig i livet. Sorgen har gjort dem mer følsomme overfor andre menneskers behov, gitt dem en større innsikt i hva det innebærer å være menneske, på godt og vondt.

Sorg kan utløse evner og talenter som kanskje ligger uforløst hos mange. Ikke få forfattere har fått diktergaven utløst gjennom sorgen, og gjennom den også funnet trøst for den vonde opplevelsen. I årevis gikk jeg og funderte på hva Olav Aukrust mente med tittelen på et av sine dikt: «Still meg ein storvengja sorg overskygde.» Var det et rop om fred og trøst for en sorg som var så stor at den overskygget alt annet i livet? Jeg tror det er dette

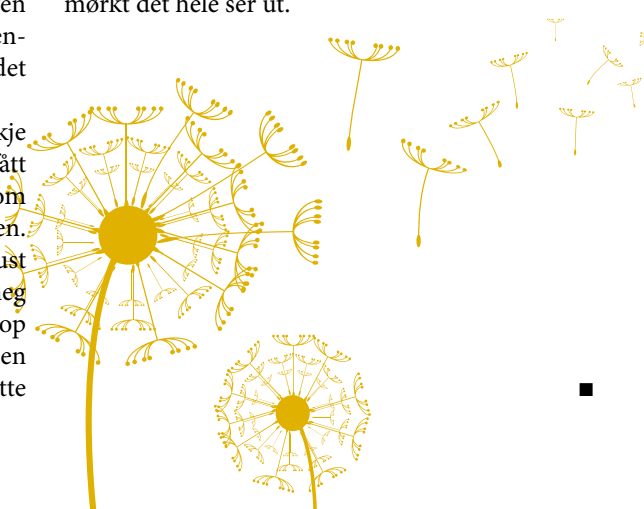
tittelen uttrykker. Det vakre og dype diktet viser at 7 forfatteren etter mye fortvilelse, smerte og søken fant trøst ved å oppleve Kristi kjærlighet. Etter lenge «einsleg i mismods borgstur eg drygde», klarte han gjennom troen på denne kjærligheten å vende tilbake til livet og gleden.

Kanskje må vi gå inn i sorgen, våge å kjenne på den – vår egen og andres – for å mestre livet. Å leve innebærer faktisk å overleve sorg og lidelse, å ha mot og krefter til å holde ut, samme hvor vanskelig livet er. I diktet «Avmakt» spør Liv Haavik om hva menneskets kår er.

*Å drive for vær og vind
På et hav av sorg
Bli kastet med piskeslag
av angst
mot en ukjent kyst.
Alene i mørket
uten deg
uten Gud
uten å vite hvem jeg er
og hvor ferden skal gå*

Er dette menneskets kår? Ja, i sorgens time er det menneskets kår, men Liv Haavik sier også på omslaget til diktsamlingen: Dersom vi i vanskelige tider greier å stå i vår følelse, hva den enn handler om, når vi frem til hverandre. Holder vi ut i mørket, møter vi en dag de andre som ble på post i seg selv da det røyntet på. De andre har en glede i øynene som stryker over oss som muntre kjærtegn. Det er den oppnåelige kjærligheten som endelig hjem søker oss.

Dette diktet bærer tittelen: «Rekk meg dine savn, gjør meg rik.» Det ligger mye trøst og håp i å erfare at andre har maktet å komme gjennom lidelsen. Da er det håp for en selv også, samme hvor mørkt det hele ser ut.

Seniorstevnet 2012

FOTO: HARRY SÆTTEM

160 SENIORER MØTTES FEM DAGER I JULI PÅ ET STED SOM GJENNOM 350 ÅR HAR TILTRUKKET PRINSER, POLITIKERE OG KULTURPERSONLIGHETER, MEN OGSÅ GANSKE ALMINNELIGE MENNESKER. HVERT ENESTE BESØK HAR SATT SPOR ETTER SEG. ÅRETS SENIORSTEVNE BLE INGEN UNNTAGELSE. DELTAGERNE HYGGET SEG SAMMEN MED BÅDE GAMLE OG NYE VENNER.

For noen av de danske deltagerne begynte årets seniorstevne allerede mandag morgen den 23. juli. De første stod på bussen i Randers kl 7.00, og så var det oppsamling av forventningsfulle deltagere i Aarhus, Daugård, Odense, Roskilde og Nærum. Ved målet for første dags kjøretur – Hotel Fars Hatt i Kungälv, Sverige – ventet den siste deltager i fellesreisen på å slutte seg til det hyggelige selskap.

Stemningen i bussen var hele tiden god. Aage Bechs hyggelige kommentarer og John Ravnkildes historier og trekkspill fikk de mange kilometer til å gli umerkelig forbi. Fellesreisens deltagere får slik åtte stevnedager i stedet for fem, en bonus som flere danske deltagere burde overveie å sikre seg ved fremtidige stevner.

SUNDVOLDEN HOTEL

Hotellet levde til fulle opp til den lovede standard. Vakkert beliggende ved Steinsfjorden, bare tre kvarters kjørsel fra Oslo, lå hotellet badet i sol fra en nesten skyfri himme, da 160 norske og danske seniorer i løpet av tirsdag ettermiddag den 24. juli sjekket inn til Seniorstevne 2012.

De fleste av deltagerne hadde nok stadig minnet om Sundvollen som oppsamlingssted for ofrene fra Utøya og deres familier et år tidligere i hukommelsen. Selv hadde jeg på reisen lest boken *Jeg lever, Far*, som beskriver hele det følelsesregister som Siri Marie Seim Sønsteli og hennes far måtte igjennom før de sent om kvelden ble gjenforent på Sundvolden Hotel. Neste morgen skriver hun: «Det var en enorm befrielse å kunne forlate området hvor mitt og mange andre unges verste mareritt hadde funnet sted. Samtidig er jeg stadig

redd når vi omsider er hjemme, selv om vi låser hoveddøren etter oss.»

For seniorstevnets deltagere ble Sundvollen imidlertid rammen om et ferieopphold som bød på både avslapning, fellesskap og inspirerende møter. Tanker om verdens ondskap ble stuet av veien i fem dager.

GJENSYNSGLEDE

Seniorstevnene er etterhvert blitt en fast tradisjon. Hultafors, Diget, Skogli, Skarrildhus hører med til den bagasje som mange av deltagerne bringer med til Sundvollen, og meget betegnende kaller flere det for «årets høydepunkt», som prioriteres høyere enn årsmøter og generalforsamlinger. Gjensynet med venner er en del av dette høydepunktet.

Gjensynsgleden på Sundvollen ble også stor. Evelyn Ipsen fra Nærum traff gamle skolekamerater fra Onsrud. Til å begynne med var det vanskelig å gjenkjenne dem, men etter få timers samvær følte det som om de sist var sammen i går.

For avgangsklassen på Vejlefjord i 1954 ble det også et gledelig gensyn. Kari og Jan Paulsen, Marit Berglund, Birthe Bayer, Uffe Jørgensen og Noomi Krusholm kunne gjenoppfriske minner fra den felles dansk/norske tid på Vejlefjord. Flere andre kunne på tvers av klassetrinn trekke på snart 60-årige opplevelser, selv om de mellomliggende år er tilbrakt i forskjellige skandinaviske land eller endog på begge sider av Atlanterhavet.

NATUROPPLEVELSER

Norske og danske stevnedeltagere kan til enhver tid utfordre hverandre med nasjonale følelser for deres respektive lands natur. Nordmenn «elsker dette landet» og danskere «elsker de grønne lunde». Alle var dog enige om at stevnets utflukter brakte deltagerne til usedvanlig vakre steder. Ringerike viste seg fra sin aller beste side, med fjell og li og fjord. Bønsnes kirke brakte tankene tilbake til en tid da lutherdommen brøt igjennom i Norge, mens utsikten fra Utvika over mot Utøya førte oss tilbake til virkeligheten igjen – på én gang betagende og tankevekkende.

Turen videre til Kongens utsikt blir heller ikke glemt. I alle fall ikke av Henning Jakobsen, som seig og utholdende klarte spaserturen hele veien til toppen

ÅNDELIG INSPIRASJON

Mange av seniorstevnets timer ble tilbrakt i kongressalen, hvor flere talere på beste vis forsøkte å ta utgangspunkt i stevnet mottoet: *Hvor går veien? Jakten på identitet.*

Kari og Jan Paulsen fremhevet Guds ledelse i deres felles vandring og innsats, som har ført dem fra Norge til Afrika og England til sist ved Adventistkirkens hovedsete i Washington DC.

Lynn og Reidar J. Kvinge sang, spilte, talte og deklamerte seg inn i alles hjerter med det underliggende budskap at også andre kristne hører til

Guds barn. Rolf Andvik og Finn Eckhoff minnet oss på sin måte om at selv om tilværelsen somme tider blir rammet av tilfeldigheter, så formår Gud å forandre det hele, så det vil ende med et gjensyn i Guds rike.

Rolf Kvinge understreket betydningen av sabbatshelligholdelse som en vesentlig del av vår gudsdyrkelse, og undertegnede hadde det privilegium hver formiddag å kunne presentere sider av adventistenes historie, hvordan vi har utviklet oss fra bevegelse til kirkesamfunn. Det ble lagt vekt på at hver tid har hatt sine kamper og identitetskriser, og at dette sikkert vil fortsette inntil Gud samler alle sine barn i et himmelsk rike. Vi har imidlertid intet å frykte for i fremtiden, når vi bare husker hvordan Gud har ledet alle ting i tiden som gikk.

Forts. side 16 (baksiden)

FOTO: HARRY SÆTTEM

MED JEVNE MELLOMROM DUKKER SPØRSMÅLET OM SAMARBEID MED ANDRE KIRKESAMFUNN OPP BLANT VÅRE MEDLEMMER. HVORDAN STILLER VI OSS TIL KIRKENES VERDENSRÅD? HVORFOR ER VI IKKE MEDLEMMER AV DANSKE KIRKERS RÅD? BURDE VI VÆRE DET? HVILKE NETTVERK KAN VI DELTA I SOM MEDLEMMER AV ADVENTISTKIRKEN? LES ARTIKKELEN, OG GI GJERNE UTTRYKK FOR DINE HOLDNINGER, SOM SÅ VIL BLI OFFENTLIG-GJORT I NESTE NUMMER AV SENIOREN.

Jordens befolkning utgjør nå 7 milliarder mennesker. En tredjedel av disse – ca 2,3 milliarder – er kristne, og de har fordelt seg i 43.000 trossamfunn bestående av 5 millioner lokale kirker og menigheter. De mange kirkesamfunn og sekter er oppstått på grunn av forskjellige oppfatninger og bibelsyn, preget av kultur, kirkefedre og tradisjoner. De representerer alt fra det strengt ortodokse med ritualer og seremonier til de mest karismatiske bevegelser med en meget avslappet gudstjenesteform og et minimum av teologi og tros punkter. Midt imellom finnes de fleste evangeliske kirkesamfunn. En så stor splittelse synes å være kristendommens skandale.

Alle leser den samme bibel, tilber den samme Gud og tror på den samme frelser. Likevel er de oppdelt i utallige trosretninger som inn imellom kriger mot hverandre i deres felles forsøk på å oppleve vekst. Da syvendedags-adventistene kom på banen omkring 1850, var det sannsynligvis omkring 700 forskjellige sekter.

Årsaken til de mange splittelser kan være av teologisk, etnisk, kulturell, organisatorisk eller språklig karakter; men det kan også være en følge av sterke personligheter som bruker kirken til å fremme seg selv. Den største splittelse finner vi blant karismatiske pinsegrupper, især på det afrikanske kontinent.

FORSØK PÅ Å FJERNE SKANDALEN

For å bøte på skandalen har man søkt å forhandle

seg frem til kirkefusjoner mellom grupper som følger de samme læresetninger og har de samme ritualer.

Et eksempel på et slikt forsøk er samtaler mellom anglikanere og metodister.

Det lykkes sjelden å oppnå et positivt resultat, fordi få er villige til å oppgi deres tradisjonelle kirkestruktur eller spesielle læresetninger, selv om det fantes bibelske alternativer til disse.

Man har også forsøkt seg med tverrkirkelig samarbeid gjennom såkalte økumeniske bevegelser. Især misjonsselskapene innledet – for godt 100 år siden – et slikt samarbeid.

Økumenikk er arbeidet for å skape forståelse blant verdens forskjellige kirker og trossamfunn; men også den teologiske disiplin som beskjeftiger seg med kirkens enhet og splittelse.

Ordet stammer fra det greske uttrykk *oikouménē*, som betyr 'den bebodde verden'. Med økumenikk forstås i dag vanligvis det samarbeid og de samtaler som både globalt og lokalt finner sted mellom forskjellige kirkesamfunn.

KIRKENES VERDENSRÅD

Den største økumeniske sammenslutning er Kirkenes Verdensråd, som har hovedkvarter i Geneve. Kirkenes Verdensråd oppfatter sin oppgave som å få hele kirken til å bringe evangeliet til hele verden. Dette innebærer ikke alene kirkens organisasjon eller doktriner, men har å gjøre med hele kirkens liv, dens gudsdyrkelse og vitnesbyrd såvel som funksjon i hele verden (WCC, Role 1951).

Den katolske kirke, som består av litt over halvparten av verdens kristne, er ikke medlem av noen økumenisk sammenslutning. Det ligger dypt i denne kirkes teologi at med paven som Kristi stedfortreder på jorden, kan kirken ikke underordne seg noen som helst form for sammenslutning. Kirken er Guds sanne kirke, og det

> **Få er villige til å oppgi deres læresetninger, selv om det finnes bibelske alternativer** <

> **Den katolske kirke er ikke medlem av noen økumenisk sammenslutning** <

eneste økumeniske tiltak som kan anerkjennes, er at andre kirker bøyer seg under Romerkirken og paven.

ADVENTISTER OG ØKUMENIKK

Adventistene ble organisert for 150 år siden, men oppstod ikke som et nytt kirkesamfunn; de betraktet seg selv som reformatorer med et budskap til alle eksisterende kirker. Man hadde studert de bibelske profetier og advarte om at Kristus snart ville komme igjen. Samtidig ville man henlede oppmerksomheten på den glemte sabbat, den betingede uødélighet, sunt levevis samt andre bibelske sannheter. Det ligger tydelig i kirkens grunnleggende eksistensberettigelse at enhver form for økumenikk var utelukket. Adventbevegelsen var den fullkomne oppfyllelse av den sanne økumeniske bevegelse. Alle sanne troende hørte hjemme og ble indbudt til å slutte seg til adventbevegelsen.

Et økumenisk samarbeid var utelukket av tre årsaker:

- 1) *Bibels sannheter*: I økumeniske bevegelser er man mer eller mindre enige om å bekjenne Jesus som Gud og frelser, men å nedtone spørsmål om barnedåp, voksendåp, nattverd, kirkestruktur, åndelige gaver osv. Som adventister føler vi oss kalt til å understreke de bibelske sannheter og krav. De var ikke rede til å holde en lav profil når det gjaldt disse trosspunkter. Om slike forsøk på ensretting i trosspørsmål skriver Sørine Godtfredsen i *Kristeligt Dagblad*: «Hvis man mest av alt brenner for å utligne religiøse forskjeller, risikerer man å stå tilbake med tom luft og oven i kjøpet bortrove andre det de trodde de hadde.»
- 2) *Kirkevekst og sjelevinning*: Den økumeniske tanke er basert på at alle som bekjenner Kristus, er Guds sanne barn. Det vil derfor være upassende å overtale andre kristne til å skifte medlemskap. Adventistenes hovedoppgave er imidlertid å kalle folk ut og slutte seg til den siste menighet (Åp 18,4). Selv om det er forståelse for at folk ønsker å skifte kirkesamfunn, fårene vil jo alltid gå dit føden er best, vil vår innsats for å kalle folk ut fra «Babylon» ikke bli betraktet med velvilje.

- 3) *Misjonsmarken*: Økumenisk sammensluttede misjonsselskaper arbeider ut fra tanken om at man oppnår en mer effektiv og økonomisk utbredelse av budskapet når man deler misjonsfeltet i distrikter, så hver medlemskirke har sitt begrensede område å misjonere i. For adventistene er en slik ordning uakseptabel, for adventbudskapet skal forkynnes for alle 'folkeslag, stammer, tungemål og folk' (Åp 14,6).

KAN MAN SAMARBEIDE OM NOE?

Kristus gjorde oppmerksom på at vi ikke er av verden, men likevel er i verden (Joh 17,11-14). Den opprinnelige betydning av ordet økumenikk er som nevnt 'den bebodde verden'. For en kristen verdensborger innbefatter det både religiøse, politiske og sosiale områder, men også spørsmål om menneskerettigheter, utvikling og velferd. I disse siste borgerlige tiltak er adventistene generelt parat til å yte en positiv innsats og å finne sin plass i samfunnet.

Adventistkirken anbefaler sine medlemmer å delta positivt i samfunnsforhold som gjelder utdannelse, helse, sikkerhet og rettsvesen. Selv på forsvarsområdet deltar vi, men dog som ikke-våpenbærende vernepliktige. Globalt er vårt skolesystem tilgjengelig for alle, og våre hospitaler og klinikker hjelper mange mennesker.

På det lokale plan skulle adventister være rede til sammen med andre kristne å delta i aktiviteter som er nøytrale og uforpliktende. Vi kan samarbeide på mange områder – endog med økumeniske kirker – uten å være registrert som medlem. I dag kan man for eksempel forestille seg at alle kristne må stå sammen mot islamismens ofte urimelige krav til moderne vestlige samfunn.

ADRA I SAMARBEID

ADRA er Adventistkirkens bidrag på det globale velferds- og utviklingsområde. ADRA ble opprettet på linje med andre kirkelige hjelpeorganisasjoner, men er uavhengig av disse. ADRA er rede til samarbeid med andre or-

> **ADRA er rede til samarbeid med andre organisasjoner** <

ganisasjoner som også arbeider for å forbedre livskvaliteten for mennesker. Det er imidlertid også en paragraf i ADRA's grunnlov som sier at man vil kommunisere de kristne verdier som Adventistkirken står for, men uten på noen måte å gjøre dette til en betingelse for å motta hjelp (GC Working Policy, s 370).

Parallelt med ADRA avlegger Adventistkirkens skoler, hospitaler og klinikker også et vitnesbyrd om en kirke som har hjerte for mennesker i nød. Disse institusjoner er dog også engasjert i direkte forkynnelse.

FORSLAG TIL RETNINGSLINJER

Adventistkirkens verdensledelse har ikke utstedt noen offisielle erklæringer om forholdet til økumeniske tiltak. Det ligger dypt i mange syvendedags adventisters forståelse av kirkens kall og eksistensberettigelse at man avstår fra bindende medlemskap på det økumeniske område. Det betyr dog ikke at kirken skal isolere seg.

Lokale predikanter oppmuntres til å vise samarbeidsvilje overfor kolleger i andre kirker, moskéer og synagoger, dog innenfor de rammer samfunnet står for. Er man i tvil, bør man søke råd hos ansatte som arbeider med religionsfrihet og offentlige forhold i konferenser og unioner.

Viktigst av alt skal man sørge for at man har baklandet (flertallet av menighetsmedlemmene) med seg. Et økumenisk samarbeid som forårsaker splittelse i menigheten er forfeilet. Det er aldri verd å skade menighetens enighet gjennom et mindretalls engasjement i alternative foretagender.

Intet samarbeid må heller være forpliktende for fremtiden. Bindende avtaler bør unngås. Man behøver ikke å føle seg isolert ved å ta stilling imot økumenisme, for andre trossamfunn har den samme innstilling som Adventistkirken, og flertallet av kristne er aktive i kirker som står utenfor økumeniske forbund.

Måtte den kjærlige Gud, som har både vår frelse og vår velferd i tanke, bli æret i alt hva vi foretar oss.

➤ **Lokale predikanter oppmuntres til å vise samarbeidsvilje overfor kolleger i andre kirker, moskéer og synagoger** ◀

➤ **Det er aldri verd å skade menighetens enighet gjennom et mindretalls engasjement i alternative foretagender** ◀

Senioren

Organ for
**SYVENDEDAGS
ADVENTISTSAMFUNNETS
SENIORFORENING**

Adresse: Akersgata 74, 0180 Oslo
Bank: 3000 26 41867
Org.nr: 997 229 231

Formann
Kjell Elvejord
Sportsveien 39, 3224 Sandefjord
Telefon 33 42 30 69 – 970 74 923
kjell.elvejord@gmail.com

Sekretær
Tor Lisle
Nedslagsveien 1, 0687 Oslo
Telefon 22 75 57 56 – 412 16 710
tor@lisle.no

Kasserer
Richard Vagn Jensen
Glimmerveien 19, 3340 Åmot
Telefon 32 75 25 89 – 924 93 322
richard.vagn.jensen@adventist.no

Redaktør for "Senioren"
Øivind Gjertsen
Erling Skjalgsøns g 20B, 0267 Oslo
Telefon 22 44 13 80
oivindgjertsen@gmail.com

"Senioren" kommer ut fire ganger i året. Bladet er gratis for medlemmer av SDA Seniorforening. Nytegning eller oppsigelse av abonnement gjøres ved å sende beskjed til sekretæren, Tor Lisle (se adresse over). Tips, artikler og bildestoff sendes redaktøren.

Bidrag til driften av bladet og/eller foreningens aktiviteter kan sendes til kassereren på foreningens bankkontonummer 3000 26 41867. Mange takk!

Hilsen fra kassereren

Hjertelig takk for alle gaver og medlemskontingent som er kommet inn i første halvdel av 2012! 220 medlemmer har betalt inn ca 46.000 kr. Det er vi svært takknemlige for.

Det sendes ut over 1200 av Senioren hvert kvartal. Det ville være veldig hyggelig om enda flere satte pris på bladet og var med og støttet utgivelsen. Foreningen betaler nå også for layout av bladet, slik vi til sammen har en utgift på noe over 100.000 kr pr år. Tidligere år har en trofast giverskare dekket utgiftene, og vi tror dette også vil skje i år.

VÅRT BANKKONTO-NR. ER
3000.26.41867

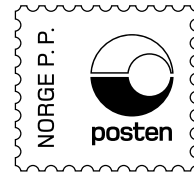
På forhånd takk for ditt medlemskap og din gave.

Med vennlig hilsen
Richard Vagn Jensen

DRIFTSINNTEKT	
3010 Kontingent	36.605,00
3020 Gaver til Aktiv Pensjonstid	35.692,00
3040 Tilskudd fra SDA-DNU	10.000,00
3040 MVA-kompensasjon	17.519,00
3310 Innbetalinger for turer	96.900,00
3320 Innbetalinger for treff	17.500,00
SUM DRIFTSINNTEKT	214.216,00
AKTIVITETSKOSTNADER	
4320 Utgifter v/treff, beverning	12.948,00
4330 Utgifter v/sommerstevner	96.900,00
4510 Aktiv Pensjonstid, trykking	29.750,00
4520 Aktiv Pensjonstid, porto	36.491,12
SUM AKTIVITETSKOSTNADER	176.089,12
ANNEN DRIFTSKOSTNAD	
6310 Lagerleie	1.291,00
6800 Kontorrekvisita, data	1.594,00
6860 Kostnader styremøter, reiser	3.720,00
6890 Annen kontorkostnad	110,00
6940 Porto generelt	160,00
7320 Annonser, reklame	900,00
7770 Bank- og kortgebyr	719,30
SUM ANNEN DRIFTSKOSTNAD	8.494,30
SUM KOSTNADER	184.583,42
FINANSIELLE POSTER	
8050 Renteinntekt	4.384,77
RESULTAT Overskudd	34.017,35
BALANSE	
1920 Spydeberg Sparebank	1.521,77
1950 Drift Sparebanken Pluss	54.972,02
1960 Drift Sparebanken Pluss	220.349,92
SUM EIENDELER	276.843,71
2000 Fri egenkapital	237.607,27
2010 Bundet egenkapital	25.836,36
1960 Påløpne utgifter, kortsiktig gjeld	13.400,08
SUM EGENKAPITAL OG GJELD	276.843,71
RVJ.	

REGNSKAPSOVERSIKT FOR 2011

Over finner du en oversikt over regnskapet og balansen for 2011. Med støtte fra SDA-DNU og MVA-kompensasjon ble det et overskudd på kr 34.017,35. Beløpet er overført til fri kapital. Vi sier takk til enhver trofast giver som er med til at vi fortsatt kan holde driften av seniorforeningen i gang. Vi mottar mange tilbakemeldinger på at bladet blir lest og satt pris på. Regnskapet er revidert av Paul Liseth.

Avsender/retur-adresse:
Senioren v/ Tor Lislø,
Nedslagsv. 1, 0687 Oslo
Telefon 22 75 57 56

B ØKONOMI
ÉCONOMIQUE

SENIORSTEVNET 2012 ER NÅ HISTORIE

På vei hjem fra Sundvollen var flere av de danske deltagerne enige om at sommerstevnene bare blir bedre og bedre. Hver gang føler man at her opplever man en liten forsmak på himmelen. En opplevelse som kan bære gjennom hverdagen i de hjemlige omgivelser.

Neste år vil historien gjenta seg – denne gang på Skarrildhus i Danmark. På gjensyn!

FOTO: HARRY SÆTTEM

